

Thans dwaalt een Pelgrim rond om 't menschendom te ontroeren
Ten gunste van het Recht; maar, tijden zonder eer,
Waar blijft uw kruistocht nu, uw kruistocht voor de Boeren,
't God wil het! Naar Transvaal! ? — Er zijn geen Godfrieds meer!

Aan Kruger en Zijn Helden

Dithyrambische Lierzang

DOOR
HUBERTINO

Moeders, giet uw zuigelingen
Walg in voor het eerloos rot:
Monsters tot bedaren dwingen
Door verachting: schoon is 't lot.

Zieken, gekwetsten, tot stervenden toe,
Beestig doodmart'len in duivelsche woe;
Vluchten voor mannen, maar kind'ren braveeren,
Vrouwen bezoed'len en maagden onteeren:
Ziedaar den roem der Britsche vlag!

Vaders, doet uw zonen zweren
Plechtig op den punt van 't zwaard,
Nooit het monster te vereeren,
Dat de schande werd der aard!

Priesters, leert de volk'ren bidden
Als ten tij der Noren weer:
Haal dat monster uit ons midden!
Van den Brit, verlos ons, Heer!

O, mocht mijn need'rig lied, oprillend allerwegen
Gelijk een Angelus op 't dichterlijk gebied.
Een enkel harte slechts tot liefdegift bewegen.
Dat ware de eelste kroon die 'k wenschte voor mijn lied.

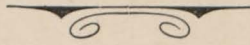
" Ons leesinet.
Stellenbosch

Gift van den Schrijver.
J. C. Esterhuysen

AAN

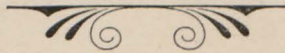
Kruger en zijn Helden!

Dithyrambische Huldezang

DOOR

HUBERTINO

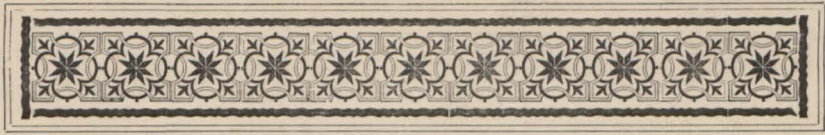
LENTEMAAND, 1902

EERSTE ZANG

(INLEIDING)

EERSTE ZANG

(INLEIDING)

« Nu weet ik, » sprak hij bij zich zelv', en ondervind
Hoe teer een eerlijk hart zijn vaderland bemint !

WILLEM VAN HAREN (Friso).

I.

Een heerlijk lied van heil en vrêe,
Heentrillend over berg en zee,
Klonk oppermachtig, allerwegen,
Van uit Transvaal Europa tegen ;

En in die grootsche melodie
Van wilskracht, welvaart, heil en vrede,
Klonk er geen enk'le wanklank mede :
't Was alles louter harmonie !

Toch niet! — Er is een volk op aard,
 Dat van zijn duivelsnek de keten
 Der barbarij niet wil gesmeten
 En trouw zwoer aan bandietenwaard.

II.

Reeds lang zag men dit volk met leep'rige oogen loeren
 Naar 't prachtig, rijk Transvaal, 't nieuw vaderland der Boeren...

Zoolang er daar, met hart en ziel,
 Te wroeten en te worst'len viel

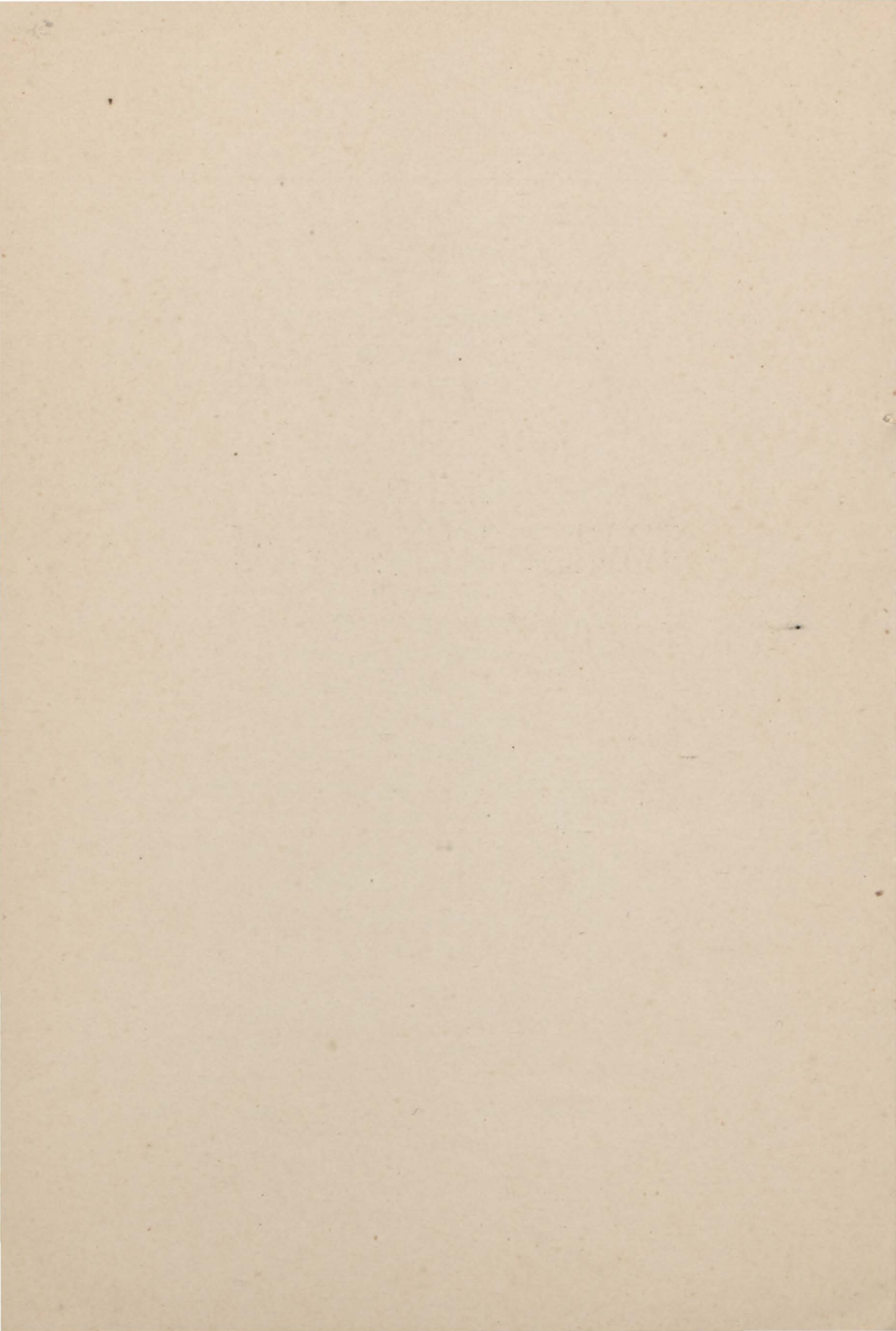
Om uit dit bar gewest, om uit die woeste steppen,
 't Geliefkoosd heimatsoord, het wonderland te scheppen,

Zoolang bleef Eng'land stil en stom
 En — liet den Boer zijn eigendom!

Maar eens, — God vloekte 't ras! — eens dat men paradijzen
 Ginds, als bij tooverslag, zag uit den grond verrijzen;
 Eens dat de klank van 't goud tot over berg en zee
 In 't oor der Britten klonk, wee dan, Transvalers, wee!
 Dan sprong er plots in 't hol dier rijksbandietenbende
 't Afschuwlijkst Monster los dat ooit de wereld kende!
 Van nijd en afgunst dol, ontmenscht door helsche wee
 Brak het vloekbrakend uit: al wat men daar van weelde,
 Van rijkdom en van pracht, met reuzengeestdrift teelde:
 Goud, mijnen, land en volk, dit alles hoore ons toe! —
 Wee, wee, Transvalers, wee! Wat wierpt gij paradijzen
 Van wond'ren en van weelde als pere's in het rend:

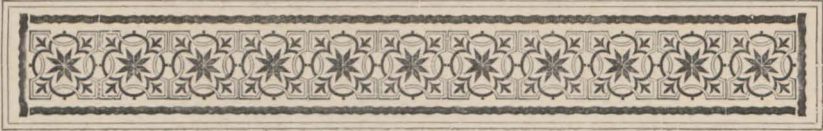
Der Britten rooverstocht doet straks heel 't menschedom ijzen,
Verbitt'ring in het hart en doemnis in den mond!
Wee, wee, Transvalers, wee! — Maar neen, loopt storm, te wapen!...
Roept al uw helden op, uw grijsaards, mannen, knapen.....
Met al wat weerbaar is weert kloek het monster af:
Het vinde, in stêe van goud, zijn meester en — zijn graf!

TWEEDE ZANG

(DE OORLOG)

TWEEDE ZANG

(DE OORLOG)

Wee hun die 't erf van *de Boeren* belagen!
Nooit heeft *Transvaal* eene keten gedragen!
Nooit heeft *Transvaal* in boeien getreurd,
Naar J. NOLET DE BRAUWERE VAN STEELAND (*Ambiorix*).

I.

Het masker viel van 't eerloos Albion...
't Kanon brak los, het bloedig feit begon!

* * *

Stom als een graf, stom als een doode,
Laf als een vluchtende oorlogsbode,
Bang als een kind: bang, laf en stom:
Zóó stond daar 't Potentatendom!

Zóó stonden 's werelds Grooten daar:
Zóó, stom en stijf, schier als een schaar
In Britschen leest vervrozen koppen;
Zóó, stom en zwak als kinderpoppen! —

Zóó stonden al de Vorsten daar :
Als steenen beelden, orbewogen,
Den rug gekromd, het hoofd gebogen,
De knie geplooid voor Albion !

De gansche wereld zweeg : het woord bleef aan 't kanon !

II.

Het werd een wilde storm in 't broeinest der barbaren...
Het monster wist niet meer van stilstaan noch bedaren...
Aan ons, aan ons het goud, de mijnen van Transvaal ;
Aan ons die bakermat van zooveel schattenpraal !

* * *

Maar de eed'le Patriark van Joubert's cude dapp'ren
Riep ook zijn helden op en deed de vierkleur wapp'ren...
't Werd daar ook warm in 't hart, daar brak ook geestdrift los ;
Daar ook, daar reed men storm op 't dampend oorlogsros !
En 't was daar voer geen klomp van 't blinkend slijk der mijnen,
O, neen ! — Daar stoof men op ten kamp voer al de zijnen ;
Daar woei een sternwind rond voer Vrijheid en voor Recht...
Weg met de Britten, weg ! Wij willen niet geknecht !

* * *

Gering wel, nietig zelfs was het getal der leeuwen,
Maar, o, hun heldenwil was eind'loos sterk en groot !

Zij zouden strijden, ja, niet jaren lang, maar eeuwen,
 Doch slaaf zijn !? Neen, dat nooit ! De Vrijheid of den dood ! —
 Dan nog, zij hadden meer dan heldenwil, de Boeren,
 Hun zwol het hart van hoop ! — Moed, kind'ren, moed, aan 't werk !
 Had Kruger hun gezegd, toont U onwrikbaar sterk ;
 Laat door geen Britsch bandiet U 't heldenhart beroeren ;
 Want ginder aan de grens van 't oude vaderland,
 Daar heerscht een machtig Vorst, zoo edel als rechtschapen,
 De glorie zijner eeuw, met roem bediamant,
 En die, zoo 't moet, met ons den handschoen op zal rapen,
 En 't woord slechts van dien Held, het Ridderbeeld der aard,
 Is meer dan Britsch gezwets en staalgerammel waard !
 Moed dan, o kind'ren, moed ! Valt aan op 's vijands scharen ;
 Herwordt de helden weer van vroeger gloriestrijd ;
 Toont dat de jong'ren steeds hunne oud'ren evenaren,
 Dat gij de helden nog van vroeger dagen zijt !

III.

Driest en dapper aangevallen,
 Helden van het dapperst diët,
 Toont dat ge Eng'lands duizendtallen
 Maar voor honderden aanziet !

Hoog de borsten, hoog als kerken !
 Naar den Brit in stormpas toe !
 Geeft den Goudwolf loon naar werken,
 Geeft den Luipaard van de roe !

Driit u stout tot keurkolommen!...
Nooit voor Brittenrot gevluht!
Toont dat gij zijn huurlingsdrommen
Minder nog dan vroeger ducht!

Overwinnen, zegepralen
Zult gij weer op den bandiet!
Nederknielen, tol betalen,
Als een slaaf: dat zult gij niet!

Strijden zult gij: kappen, kerven,
Pal staan tot dat Eng'land plooit,
Of — den dood der helden sterven...
Maar in teugels loopen: Nooit!

Heel de aarde bidt voor u, door uwen moed betooverd! —
Op bliksems van den reem, op dwing'landij veroverd,
Vliege cens uw naam en faam, ver, ver, van mond tot mond,
Gelijk een huldestorm de gansche wereld rond!

IV.

De strijd lust rees ten top!... De kind'ren werden knapen
De knapen werden man, en grijsaards voelden weer
In 't hart het heldenbloed opberr'len van weleer.
't Liep alles storm docreen, 't liep alles wild te wapen,
Tot zelfs het schoon geslacht, dat God zoo teeder schiep,
En dat den ransel greep en mee ten oorlog liep!

En leeuwendapper, sterk als eiken,
 Zag men een handvol Boeren dan
 Het toppunt van den roem bereiken
 Op driemaal honderd duizend man!
 't Was schoen om zien hoe groot
 Dit vreedzaam volk zich mat met Eng'lands legioenen,
 Hoe stout het weerstand bood aan tienden van miljoenen,
 En zonder ril of tril den dood in de armen sloot!

V.

Het bloed der Britten sloeg van razernij aan 't koken
 Bij 't edel schouwspel van dien nooitgeziene moed;
 En al die dapperheid, zoo heerlijk grootsch ontloken,
 Werd eerloos, laf gestraft in weerloos, schuld'loos bloed!

* * *

Als een langs de onweerzwang're kim
 Zwart opgedoemde monsterschim,
 Zoo kwam er op het aak'lig wezen
 Van 't Britsche wangedrocht een duiv'lengrijns gerezen.

* * *

Vloek, doemnis, braakte 't uit; vloek, doemnis over 't rot
 Dat Albion braveert en met zijne almacht spot!
 Of zal 't onedel ras, voor ploeg en zweep geboren,
 In d'eed'len gloriestoet der vrije volk'ren glore? —
 Neen, doemnis over 't ras, dat, blind in 't volle licht,

Mij trotst, mij tart, mij tergt, der wereld in 't gezicht !
Ja, wee U, dwergendiet dat staat te zegebrallen ;
Duur zal een enk'le stond van dwaas verzet u staan ;
Uw boersche knechtenmoed, uw kreup'le trots zal vallen,
Uw laatste sprankel hoop zal dra als rook vergaan !
Waar voert die wilde rit, o blindgeslagen dwergen ?
Niet lang zult gij den klauw van 't edel Eng'land tergen
In zinneloos verzet : of kent ge, ellendig diet,
Of kent gij dan den Brit in gansch zijne almacht niet ?

VI.

Ja, wee U, heldenstam, die waarlijk schijnt geboren
Om in der volk'ren rij aan de eerespits te gloren,
Die 't schoonste heldenfeit der wereld thans verricht,
Heel Eng'lands macht braveert, der wereld in 't gezicht !
Ja, wee U, edel ras, omkranst met zegepralen,
Duur zal een ijd'le droom van eer en roem U staan ;
Duur zult ge uw dapperheid, uw heldentrots betalen ;
Uw laatste sprankel hoop zal dra als rook vergaan.
Waar voert die dwaze strijd van kopjes tegen bergen ?
Waarom nog langer toch 't ellendig Eng'land tergen
In wereldgrootsch verzet ? Of kent gij, edelst diet,
Of kent gij de eerloosheid van 't Britsche monster niet ?
Haal neer dan uwe vlag, den luister van den lande ;
Na torenhoogen trots sleur afgronddiepe schande ;
Vergeet uw vrijheidsdroom, breek af het heerlijkst lied,

Brooddronken, dol van plunderzucht!
 Daar tieren, buld'ren en tempeesten
 Als opgehitste wilde beesten;
 Daar alles met ontzetting slaan;
 Daar breken, branden, rooven, moerden;
 Daar langs de rijkste, weeld'rigste oorden
 Noch muur noch schutsel laten staan;
 Als beulen, zonder hart en bloed,
 Het wicht daar aan zijn wieg ontscheuren,
 Den lamme van zijn leger sleuren,

De kraamvrouw uit het bed waar zij in baren moet:
 Afgrijs'lijk is 't, niet waar? afgrijs'lijk voor de Boeren!
 En dat, dat heet de Brit: *heldhaftig oorlogvoeren!*

IX.

Of men de Britten kent! — Met zestig tegen tien,
 En dan, dan nog den Boer in 't oog niet durven zien!
 Nog wijken, laf en bang, nog laf en eerloos vluchten;
 Maar mijlen achteruit, waar niets meer is te duchten,
 Daar, met hunn' duizendtallen stout en sterk,
 Topwild en -woest als barbaren aan 't werk,
 Griez'lende grijsaards en wagg'lende wichten
 Slepen en sleuren met barsche gezichten;
 Zieken, gekwetsten, tot stervenden toe,
 Beestig doodmart'len in duivelsche woe;
 Vluchten voor mannen, maar kind'ren braveeren,
 Vrouwen bezoed'len en maagden onteeren:

Ziedaar den roem der Britsche vlag !
 En dan, wat nooit de wereld zag,
     Nog zelfs bij geen barbaren,
 Dan 't walg'lijkst wanbedrijf der eeuwen evenaren !
     Dan, gansch vertiegerd, gansch ontmensch
 En heel de wereld door vermaledijd, verwenscht,
     Dan al die schepsels, zwak en broos,
     Gansch hulp- èn hoop- èn haveloos
 Ontredderd, berooid en van alles beroofd,
 Zonder dak, zonder bed, zonder steen voor hun hoofd,
 Met bitsen duiv'lengrijns in helsche folterkampen
     Als slachtvee op elkander stampen :
 Afgrijs'lijk is 't, niet waar ? afgrijs'lijk, voor de Boeren !
 En dàt, dàt heet de Brit : *grootmoedig oorlogvoeren !*

X.

Of men de Britten kent ! — Met tachtig tegen tien,
 En dan, dan nog den Boer in 't oog niet durven zien !
 Nog rillen, laf en bang, als kinderdwergendrommen,
 Maar buiten het bereik van Botha's keurkolommen,
     Daar, in het wereldtergend kamp,
 Daar elke bete broods, bromvloekend neergesmeten
 Als voedsel voor een' hond, doen in den modder eten ;
     Daar, in die onafzienb're ramp,
 Daar al wat weerloos is als razenden kastijden
 En gansch een heldenvolk uitmoorden door het lijden ;
     Daar 't roemvol Boeren-Panthcon

En 't Schandekapitool van 't eerloos Albion

Verrijken

Met meer dan vijftienduizend kinderlijken ;

Daar aan 't verstomd heelal, in 't walg'lijkst tigerspel

Dat ooit genie zal schetsen,

De afgrijselijkste brok uit Dantes folterhel

Als slijk in 't wezen kletsen,

En tot Herodes zelfs met gansch het beulenras

Doen huiveren van walg en rillen in zijn asch :

Afgrijslijk is 't, niet waar ? afgrijslijk voor de Boeren !

En dät, dät heet de Brit : *roemzuchtig oorlogvoeren !*

XI.

Of men de Britten kent ! — Met honderd tegen tien,

En dän, dan nog den Boer in 't oog niet durven zien !!

Ellendig beven nog, als lamme dwergendrommen,

Door schrik vernietigd en verplet ;

Maar, buiten 't oorlogsperk der vliegende kolommen

Van d'onbevrozen held, *van Adriaan* de Wet,

Daar, — fier en trotsch als Britsche hanen,

Op pantsertreins, langs blokhuisbanen,

Verschanst' gelijk een kind en honderd tegen tien,

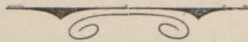
Daar aan de gansche wereld

In 't gruw'lijkst schouwspel laten zien,

Dat er slechts muggenbloed in hunne borsten perelt ;

Ja, daar als 't eerloost rot, daar als het laagst gespuis,

Van lafheid tot in 't merg doortrokken,
Zich bergen achter vrouwenrokken,
Wegvluchten achter 't *Roode Kruis*,
En dààr dan, stout en onverschrokken,
Aanvuren op het ras dat zich met bloote borst
Vlak over zooveel lafs in 't strijdperk wagen dorst,
Ja, daar hun menschennaam met zooveel slijk besmeuren
En zich, met lijf en kop, door zooveel schande sleuren
Dat zij, heel de aarde rond, tot in het verst gewest,
Als Kaïns zijn vervloekt, verafschuwd als de pest:
Afgrijslijk is 't, niet waar? afgrijslijk voor de Boeren!
En dàt, dàt heet de Brit: als *Ridders oorlogvoeren!*

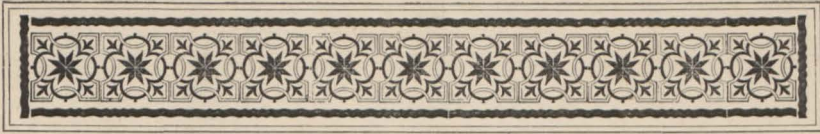

DERDE ZANG

(VLOEKZANG : AAN DE BRITTEN !)

DERDE ZANG

(VLOEKZANG : AAN DE BRITTEN !)

*Zweer plechtig dat gij nooit, zoolang u 't licht beschijn',
Vriend van 't Britannia, nog minder Brit zult zijn !*
Naar R. FEITH (Hamilcar)

I.

Schande, schande, driemaal schande,
Schande voor het rooversdied,
Dat én naam én eer verpandde
En zijn menschenhart verried !

't Heelal zal uw schande melden
Vuig gebroed, verwaten rot ;
Wees gebanvloekt door de helden,
Wees vermaledijd van God !

Is het waar, ellendelingen,
Zwoert gij in uw schurkentaal
Snood den goudschat af te dwingen
Aan de helden van Transvaal ?

Hebt ge uw schand zoo ver gedreven
 Dat gij op het edelst diet
 Toespringt met : uw goud of 't leven !
 Effenaf als een bandiet ?

Wroet dan voort in schandemodder :
 Eens toch springt de wereld op
 Uit zijn vadsig laf geflodder
 En — verplet u lijf en kop !

II.

Houdt moed dan, dapp're Boeren, moed,
 Tot met den laatsten druppel bloed !
 Laat nooit u door den Brit in slavenketens bonken,
 't Is daar nog schaduw slechts van wat het eenmaal was :
 Thans is der Britten volk het laagst barbarenras,
 Door God, gelijk een vloek, aan de aarde vastgeklonken .
 Wat geeft het of het langs heel de aard
 Een storm van walg en afschuw baart !
 Onteerd Britannia ! Verfoeide woekerdraken !
 Goud is het, immer goud, al wat de vuige Brit,
 Tot in den grond verwenscht, pestaad'mend uit kan braken,
 Goud is het, niets dan goud, al wat hij slaafs aanbidt !
 Daar heerscht een driemanschap van razende bandieten
 Met gansch een wolvensleep van trotsche sybarieten ;
 Daar woedt de Bloedhond thans die alle wetten schendt,
 Met gansch de wereld spot en ziel noch harte kent !

III.

Ja, ziel noch hart! — Maar, blinde dwaas,
Wat spreekt gij van een hart! — Helaas!...

Een hart!? Alsof die beul kon op een harte bogen! —
Een hart!? Alsof de hel iets van den hemel had! —
Een hart!? Alsof hun blik den glans van 't mededoogen,
Alsof hun Chamberlain iets mensch'lijks nog bezat! —

Een hart!? Bij dit barbarenrot

Wiens meesters rijp zijn voor 't schavot!

Neen, neen, o wereld, neen, wil daar geen harte zoeken,
Want al wat hier den mensch veredelt en vereert,
Dit alles staat alom in zijne rooversboeken
Als ballast aangestipt, op zero gekwoteerd!
Vloek doemnis over die verfoeide woekerdraken!
Goud is het, immer goud, al wat de vuige Brit,
Tot in den grond verwenscht, pestaad'mend uit kan braken,
Slijk is het, niets dan slijk, al wat hij slaafs aanbidt!

IV.

Bestaat er nog een ander land,

Als 't Judasnest, als 't erf der schand,

Van 't vast'land afgescheurd, in vuilnishoek versmeten,
Slechts aan de wereld vast met een bandietenketen?
Een duivelsch doemnishol, waar adel, eer en plicht
Diep onder de eerloosheid, diep, diep begraven ligt?

Een krocht, zoo aak'lig uitgespuwd

Dat er de zon bijna van gruw? —

Ja, schier op elke straal die naar dit oord wil staren,
 Werpt zij in aller ijl een krep van wolkgevaart,
 Als wist zij dat dit nest van roovers en barbaren
 De schande was der eeuw, het zonnelicht onwaard! —
 Ellendig, eerloos rot! Verfoeide woekerdraken!
 Goud is het, immer goud, al wat de vuige Brit
 Tot in den grond verwenscht, pestaad'mend uit kan braken,
 Slijk is het, niets dan slijk, al wat hij slaafs aanbid!

V.

Vloek, doemnis voor het Brittendiet!

Schier al wat Brit heet is bandiet!

Volksstroopers zijn het, ja, vol eerloosheid en snoodheid,
 Die woek'ren met uw zweet, met d'arbeid uwer hand;
 Verwaten brakkeniers op and'rer erf en grootheid
 Die oogsten willen daar waar Kruger heeft geplant!

Het zweemt naar roofzucht en verraad

Al wat er op hun wezen staat!

Blijft, Boeren, dan geschaard rond krijgsbanier en vaan.
 Snood wil de Brit zijn merk op uwe schepping prenten,
 Snood laffe luiaardij op heilgen arbeid enten
 En trouweloos de hand aan uwen rijkdom slaan! —
 Maar, o, gij laat U niet als schapen weerloos scheren;
 Als leeuwen ziet men U met tand en klauw verweren,
 En toonen aan heel de aarde, in 't roemrijkst heldenfeit,
 Dat gij geen wolven duldt daar waar uw kudde weidt!

VI.

Wat pocht de Brit toch ! Gansch zijn rijk
Berust op minder nog dan slijk !

Wel heeft hij trotsch het hoofd in eeuwig brons gegoten,
Maar, o, die Stalen Reus heeft kleien kindervoet !
Nog slechts één slag, één stoot, Tranvaalsche heldenloten !
En wagg'lend ploft hij neer plonsplassend in zijn bloed !

O, durf dan nog dien slag, dien stoot,
Gij, ras van dapp'ren eeuwig groot !

Dwing voort bewond'ring af langs elken hoek der aard ;
Voleind het voor dien Reus een maatloos graf te delven ;
En kon ik dan dit graf met walging overwelden,
Want 't Britsche Monster is geen ander grafzerk waard !
Vloek, doemnis voor den Brit, en zijne rakkersbenden
Die al wat edel is als laffe rekels schenden !
Vloek, doemnis over hen ! Hun schand, van mond tot mond,
Vliegt op een storm van walg de gansche wereld rond !

VII.

Schande, schande, driemaal schande ;
Schande voor 't ellendig rot,
Dat zijn naam en eer verpandde :
't Draagt den vloek van mensch en God !

Dichters, doopt uw stoutste lieren
In het vuur der hoogste wraak !

Monsters gees'len, helden vieren :
Grootsch, verheven is uw taak !

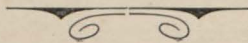
Moeders, geeft uw zuigelingen
Walg in voor het eerloos rot :
Monsters tot bedaren dwingen
Door verachting : schoon is 't lot !

Vaders, doet uw zonen zweren,
Nooit, zoolang hen 't licht beschijn',
Een dier monsters te vereeren,
Die de schand van 't menschdom zijn.

Leeraars, hangt in uwe scholen
't Schandebeeld der Britsche krocht ;
Boezemt tot aan beide polen
Haat in voor dat wangedrocht !

Priesters, leert de volk'ren bidden
Als ten tijd der noren weer :
« Haal die Monsters uit ons midden,
Van den Brit verlos ons, Heer ! »

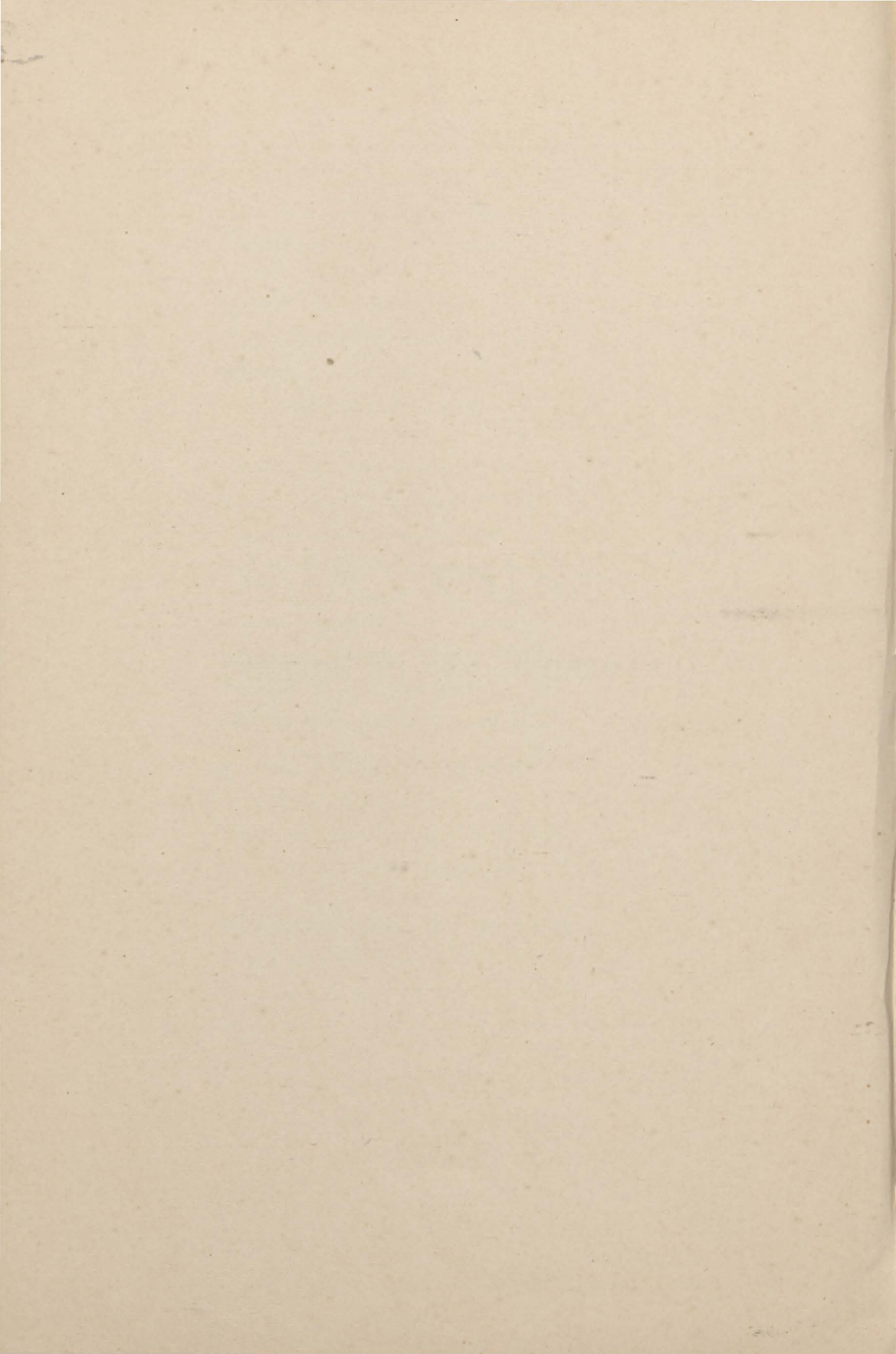
Dondert allen dwars door de eeuwen
In het geestdriftzwang're lied :
Hulde aan Kruger en zijn leeuwen !
Schande aan 't eerloos Brittendiet !

VIERDE ZANG

(HULDELIED : AAN DE BOEREN)

VIERDE ZANG

(HULDELIED : AAN DE BOEREN)

O schimmen van het volk, welks eer ons blijft bestralen
Die erschat wordt door ons tot adelbrief bewaard.
Als gij, verwinnen wij, of sluim 'ren onder de aard.

P. VAN DUYSE.

I.

Hulde, hulde, driemaal hulde,
Hulde voor het dapperst bloed,
Dat de wereld gansch vervulde
Met de wond'ren van ziju moed !

O ! het is geen stam van bloodaards :
Helden zijn het in Transvaal ;
Ridders tegenover snoodaards ;
Dapp'ren, schittrend, kloek als staal !

O, men zal er kappen, kerven,
Strijden tot dat Eng'land plooit,
Of den dood der helden sterven,
Maar — in teugels loopen : Nooit !

* * *

Neen, nooit, nooit zal de Brit dit leeuwenras verslaven,
Want steeds, — hoe klein dan ook, — zal er een plek bestaan
Waar nooit zijn Chamberlain's de vrijheid op begraven,
Of wel de laatste Boer zal eerst ten grave gaan !

Heldhaftig, edel volk, het Recht zal zegevieren !
Heel de aarde bidt voor u en voor uw zegepraal.
Eens zal de Vrijheidsbloem uw heldenborst weer sieren :
Walop ! Walop ! Hoera ! Voor Vrijstaat en Transvaal !

Heel de aarde staart u aan, door uwen moed betooverd !
Op bliksems van den Roem op 't eerlos rot veroverd,
Vliegt reeds uw naam en faam ver, ver, van mond tot mond,
Gelijk een huldestorm, de wijde wereld rond !

Hulde, hulde, driemaal hulde,
Hulde voor het dapperst bloed,
Dat de wereld gansch vervulde
Met de wond'ren van zijn moed !

Eer U, volk, dat men vermomde
Tot barbaren, woest en wild ;
Maar dat vorst en volk verstomde
Door den adel van zijn schild.

Eer u, Helden en Heldinnen,
Groot in waarheid, niet in schijn,
Waar de dochteren leeuwinnen,
Waar de knapen leeuwen zijn !

Eer u, ridderlijke scharen !
O ! bij uwer helden roem
Zijn de Kitchener's barbaren,
Die ik slechts met afschuw noem.

Eng'land kan uw faam niet schenden,
Want, op ridderlijk gebied,
Reiken al zijn rakkersbenden
Nog tot aan uw enkels niet !

't Graf uit thans, verwentelde eeuwen,
Met uw glorie, met uw eer ;
Legt hier voor dit ras van leeuwen
Al uw roem en luister neer !

Alles zal uw glorie melden,
Eerafdwingend, edel diet :
Volk van Ridders en van Helden
Tegenover een bandiet !

Hulde, hulde, driemaal hulde,
Hulde voor het dapperst bloed,
Dat de wereld gansch vervulde
Met de wond'ren van zijn moed !

Dichters, doopt uw stoutste lieren
In de stoutste geestdrift nu :
Gansch een volk als helden vieren :
Is er eed'ler taak voor u ?

Moeders, met de melk der borsten
Geeft uw wichtjes eerbied in
Voor de helden, groot als vorsten,
Welpen van Transvaals leeuwin !

Vaders, doet uw zonen zweren,
Plechtig, op den punt van 't zwaard,
Steeds de Boeren te vereeren
Als het grootste volk der aard !

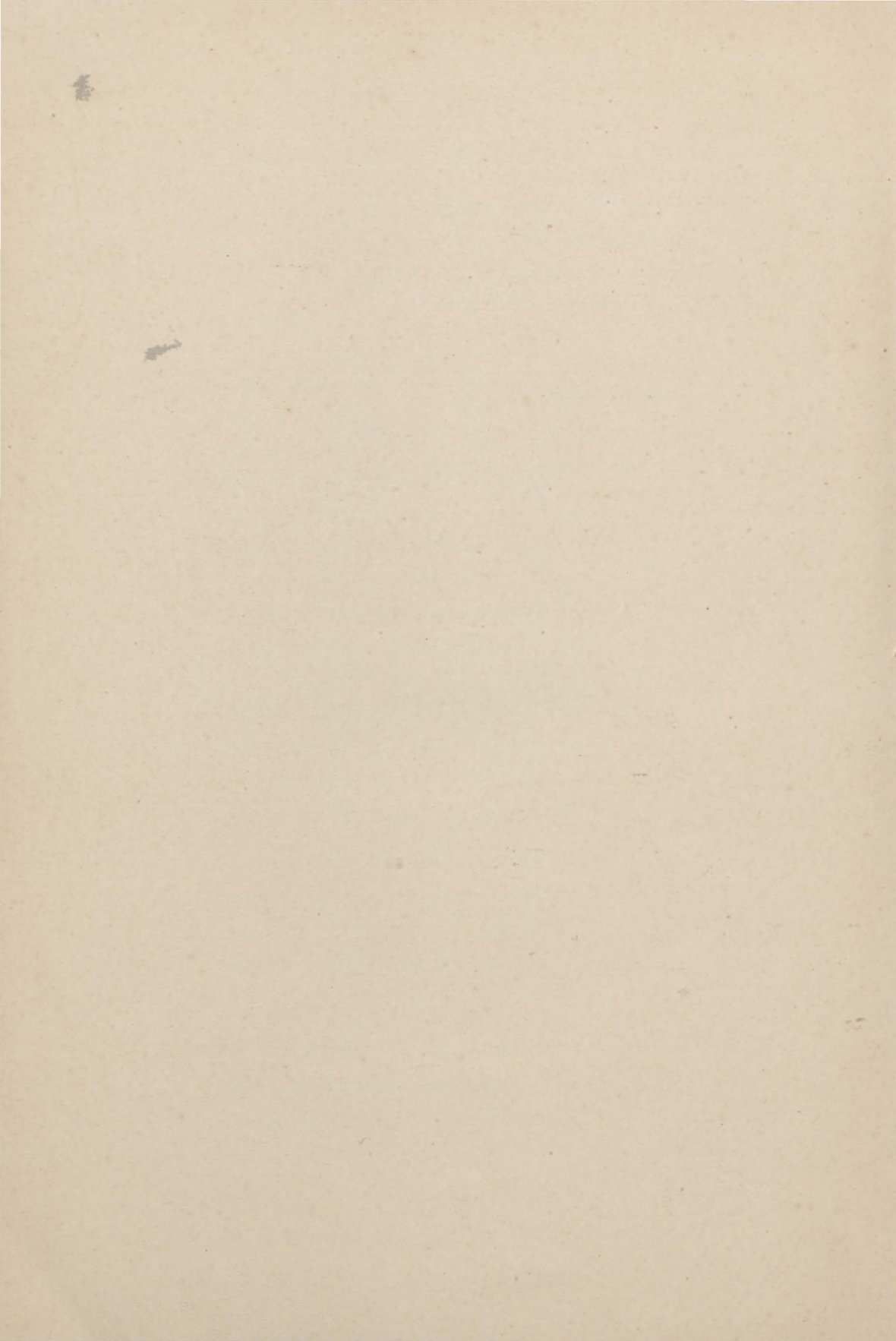
Leeraars, hangt in uwe scholen
't Wonder van hun heldenmoed ;
Boezemt tot aan beide polen
Eerbied in voor 't edelst bloed !

Priesters, in uw rustig midden,
Waar men vredekrone vlecht,
Leert het gansche menschedom bidden
Voor de zege van het Recht !

Dondert allen dwars door de eeuwen
In het geestdriftvolle lied :
Hulde aan Kruger en zijn leeuwen !
Hulde aan 't edelst heldendiet !

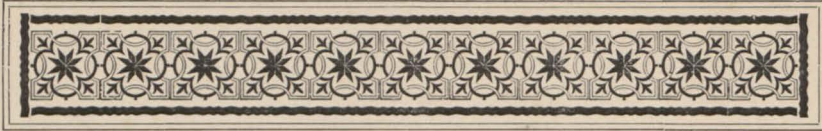

VIJFDE ZANG

(AAN DE WERELD)

VIJFDE ZANG

(AAN DE WERELD)

Of heeft dees cijfereeuw dan niets dan goud in 't hart,
Dan niets dan goud in 't hoofd, dan niets dan goud voor oogen?
HAMMEJANO (De Wondereeuw)

I.

Wat doen de Vorsten op hun tronen ?
Wat doen de Ridders met hun zwaard ? —
Zegt, Vorsten, zijt gij nog uw kronen,
Gij, Ridders, uwe degens waard ?

Waar blijft gij, hoogbeschaafde wereld,
Waar, macht'ge volk'ren dezer aard,
Die u met zooveel roem omperelt ? —
Zijn wij den naam van mensch nog waard ?

Klopt er ons menschenbloed of muggenbloed in de aad'ren ?
Waar blijft nu, volk'rendom, waar blijft nu plicht en eer ?
Of zijn wij dan niet meer de zonen onzer vaad'ren, —
Bezit heel 't menschdom dan geen enk'len Rechter meer ?

Wat doet de wereld thans voor Kruger en zijn helden? —
Vergeefs was het dat zij bij al de Vorsten belden
Tot zelfs bij dien Pilaat, die, — als een kinderleeuw,—
Werd Ridder zonder woord en schande zijner eeuw!

Vergeefs, ja, kwamen zij bij al de Vorsten bellen
Om recht in 't eerloos pleit: alom joeg men ze heen!
Alom? — Toch niet! — Een vrouw zag men ter hulpe snellen,
Maar, — schande, driemaal schand! — de wereld liet ze alleen!

Klopt er ons menschenbloed of muggenbloed in de aad'ren?
Waar blijft nu, volk'rendom, waar blijft nu plicht en eer?
Of zijn wij dan niet meer de zonen onzer vaad'ren,
Of telt heel 't menschdom dan geen heldenharte meer?

Eens was de wereld groot en aan zijn woord gebonden:
Vraag dit aan 't Ridderschap der eeuwen van weleer;
Thans ziet men 't plechtigst woord geschonden en hêrschonden
Er zijn nog bluffers, ja, maar ach, geen Ridders meer! —

Eens sprongen stout en driest de koene heldenridd'ren,
Als leeuwen trotsch en fier, voor Recht en Eer in 't krijt;
Toen dwongen ze eerbied af in stêe van staan te sidd'ren
Voor een bandiet: maar, ach, vervlogen is die tijd!

Thans buigen, langs heel de aard, zich al de groote koppen,
Deemoedig voor den Brit, in 't slijk der schande neer:
Hij acht ze wat ze zijn: vergulde kinderpoppen!
Hij weet het, de bandiet: het zijn geen Helden meer! —

Eens, toen de wreede Turk de Pelgrims onderdrukte,
Toen sprong op 't rouwvertoog van Pieter d'Eremijt
De westerwereld op, die stout ter kruisvaart rukte ;
Maar, eeuw van laffe schand, verzwonden is die tijd !

Thans dwaalt een Pelgrim rond om 't menschendom te ontroeren
Ten gunste van het Recht ; maar, tijden zonder eer,
Waar blijft uw kruistocht nu, uw kruistocht voor de Boeren,
't *God wil het ! Naar Transvaal !?* — Er zijn geen Godfrieds meer ! —

Eens boog een fiere Graaf, in 't woelig land der Keer'len,
Voor 't Heiligdom der Wet de stoutste koppen neer,
En liet door geen bandiet der menschen kroon ontpeer'len ;
Maar, eeuw van laffe schand, komt ooit die tijd nog weer ?

Thans woedt een rijksbandiet, door goudzucht opgevreten,
Veretterbuild door schand, en breekt de wetten neer ;
En gansch de wereld zwijgt : dees eeuw heeft geen geweten !
Er zijn nog roovers, ja, maar, ach ! geen Hapkens meer ! —

Eens, heel de wereld door, eens zag men burgerhelden
Die voor de Vrijheid strêen op snoode d'wing'landij,
En ridderbroederlijk elkaar ter hulpe snelden ;
Maar, eeuwe zonder hart, die tijden zijn voorbij !

Thans ziet men gansch een land gebleedverfd door barbaren,
Gerouwzwart als een lijk, ontredderd, gansch in nood...
En stom staat gansch 't heeal die gruw'len aan te staren :
Amerika vergeet en — La Fayette is dood !

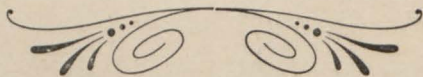
II.

Wee u, gij Grooten hier, wee u, gij Potentaten,
Wee u, gij allen, die hier pen of sceppter zwaait ;
Wee u, wanneer de God van edelen en laten
U reek'ning vragen zal van wat gij hebt gezaaid !
Dan zal er reden zijn om sidd'rend staan te beven...
Dan zult gij Chamberlain en 't eerloos boevenrot
Verlooch'nen keer op keer, en naar erbarming streven ;
Maar dan, dan zal een stem opdond'ren tot bij God :
Recht, Heer der Heeren, recht ! Laat recht hier wedervaren !
Hun namen staan gegrift in 't Schande-Pantheon
Bij Rhodes, Chamberlain, te midden der Barbaren :
Het is als 't knechtendom van 't eerloos Albion ! —
Recht, Heer der Heeren, recht ! Het volk heeft steeds gestreden
Met Kruger en zijn volk voor 't heiligst volk'renrecht ;
Het volk heeft meegeweend, het volk heeft meegebeden,
Maar — Kruger werd aanhoord lijk Jezus werd gerecht ! —
Recht, Heer der Heeren, recht ! Een land, van Zuid tot Noerd,
Tot in den grond verwoest ; een volk gansch uitgemoord,
Zijn helden opgeknoopt door laffe Barabassen,
En recht en plicht en eer verkracht bij aller weet :
En dan, dan stonden zij de handen af te wasschen
En joegen Kruger voort — lijk eens Pilatus deed ! —
Recht, Heer der Heeren, recht ! — En God zal recht dan plegen.

Wee, wee die mannen dan, die pen of sceppter kregen,
Die mannen met genie, met eer en macht bekleed,
Die als lakeienrot uit laffen deeg gekneed,
Hier al die gruw'len steeds op gruw'len lieten hoopen !
Bij Rhodes, Chamberlain, schreef God ze in 't Oordeel neer.
Zij zullen hunne straf, o volk'ren, niet ontloopen :
Hen wacht de wrekende arm, het Vonnis van den Heer !

LENTEMAAND, 1902.

HUBERTINO.

Afgedrukt den 6 Mei 1902,
DRUKKERIJ ERNEST SELE
HOCHSTETTERSTRAAT, 2
ANTWERPEN.